

Arrest

nr. 105 846 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2011 werd ingediend en op 14.02.2011 werd aangevuld door:

H., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Algerije

geboren te Jijel op (...) 1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 31.12.2004 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, zich duurzaam lokaal verankerd heeft, Frans spreekt, Nederlands geleerd heeft en ter staving een uitnodiging van het Huis van het Nederlands, een inschrijvingsfiche, een bewijs dat hij cursussen Nederlands ontleend heeft en deelcertificaten voorlegt, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, een attest van inburgering voorlegt, over een rijbewijs beschikt, een attest van basisveiligheid voorlegt, werkbereid is en dit aantoonbaar bewijzen van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, reeds gewerkt heeft en ter staving loonfiches en brieven van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie voorlegt, bewijzen voorlegt dat hij belastingen betaald heeft, in zijn eigen onderhoud wil voorzien en tewerkgesteld kan worden zodra hij een verblijfsvergunning verkrijgt en ter staving een arbeidsovereenkomst bij de werkgever bvba M. d.d. 01.12.2010 en een aanvraag tewerkstelling d.d. 01.12.2010 voorlegt, lid is Flexifitness en Health City, lid is van de openbare bibliotheek en meerdere steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag van 10.01.2005, werd afgesloten op 13.07.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 15.11.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en hij betoogt dat de beslissing niet afdoende en zorgvuldig is gemotiveerd.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in zijn synthesememorie het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is: (...)

Verzoeker kon zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekende.

Per brief gedateerd op 02.04.2013 bekam verzoeker via de rvv de nota met opmerkingen van verweerder. Verweerder stelt dat het feit dat een vorige regularisatieaanvraag onvankelijk werd verklaard geenszins betekent dat een volgende aanvraag tevens onvankelijk dient verklaard te worden. Er rust op hen geen verplichting om een vergelijking te maken ten opzichte van een vorige aanvraag. Verder stelt verweerder dat verzoeker niet in concreto aantoonde in welke mate er een schending zou zijn van het gelijkheidsbeginsel. Tenslotte is zij van mening dat het middel van verzoeker ongegrond is en zij de beginselen van behoorlijk bestuur heeft nageleefd.

Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren en wenst het volgende te benadrukken.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag d.d. 20.01.2011 verwezen naar de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing zonder meer dat de instructie vernietigd is en dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Dit is correct doch dit staat niet in de weg dat de minister/staatssecretaris of dienst vreemdelingenzaken in het kader van de discretionaire bevoegdheid en op basis van een individueel dossier toch bepaalde criteria kan toepassen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en zelfs kennelijk onredelijk.

Op 30.10.2009 diende mijnheer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Op 06.10.2010 werd zijn aanvraag echter onvankelijk verklaard doch ongegrond.

Dat verzoeker op 20.01.2011 een nieuwe regularisatieaanvraag indiende en eveneens meende zich in buitengewone omstandigheden te bevinden aangezien de nieuwe aanvraag werd ingediend 3 maanden na de negatieve beslissing. Het is niet ernstig te stellen dat in oktober 2010 verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt en 3 maanden later niet meer.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing aan dit argument totaal is voorbijgegaan. Ook in haar nota gaat verweerder hier totaal aan voorbij. Verweerder is inderdaad niet verplicht automatisch bij een nieuwe aanvraag de situatie te vergelijken met een vorige aanvraag doch verweerder schijnt te vergeten dat verzoeker dit element wel expliciet heeft opgeworpen in zijn aanvraag en in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur het dan ook mag verwacht worden dat dienst vreemdelingenzaken hier rekening mee houdt. Dit heeft zij nagelaten te doen. Bovendien dient benadrukt dat er slechts 3 maanden zaten tussen de vorige aanvraag en de nieuwe aanvraag.

Dat zij naar dit argument totaal niet verwezen heeft in de bestreden beslissing en hieromtrent totaal niets heeft gemotiveerd zodat verzoeker dan ook de indruk heeft dat men hier geen rekening mee heeft gehouden en dat men zijn dossier niet grondig heeft beoordeeld.

Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf. Dat onder meer om die reden de aanvraag van verzoeker onvankelijk diende verklaard te worden.

Dat de minister/staatssecretaris op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag onvankelijk kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten hieromtrent te motiveren. Dit is niet alleen niet zorgvuldig maar ook niet redelijk.

Dat dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot het voorgaande de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing voorts een schending vormt van het gelijkheidsbeginsel en een discriminatie is. Immers thans stelt dienst vreemdelingenzaken dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de raad van state en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hier op in te gaan (meer bepaald criterium 2.8B) en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt. Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd/wordt toegepast in de

praktijk. Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf.

Dat om die reden de aanvraag van verzoeker thans ontvankelijk dient verklaard te worden

Dit onderscheid is niet redelijk te verantwoorden en een schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Voor de goede orde voegt verzoeker bij huidige memorie nog een aantal beslissingen van dvz waaruit blijkt dat zij wel degelijk na de vernietigde instructie nog wel degelijk (positieve) beslissingen nam in het kader van criterium 2.8.B.

Dat hieruit blijkt dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld en dat personen in een gelijkwaardige situatie op een andere wijze werden behandeld.

Dat verzoeker zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van zijn dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van zijn dossier heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlfomule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. In de beslissing wordt tevens

gemotiveerd dat verzoeker voor zijn aanvraag beroep doet op de instructie van 19 juli 2009 die vernietigd werd door de Raad van State en waarvan de criteria niet meer worden toegepast. Verzoeker betwist het motief.

Hij verwijst naar zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 oktober 2009. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 6 oktober 2010. Nauwelijks drie maanden later dient hij de huidige aanvraag in die evenwel onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker meent dat het *“niet ernstig (is) te stellen dat in oktober 2010 verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt en 3 maanden later niet meer”*. Verzoeker betoogt dat verweerder in de beslissing totaal voorbijgaat aan de verwijzing naar de vorige aanvraag en het feit dat de vorige aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Hij benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met dit argument nu daarover geen motief is gegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 januari 2011 onder de titel *“ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden”* het volgende is uiteengezet:

“Verzoeker wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag tot regularisatie hier in België te doen.

Op 30.10.2009 diende hij immers reeds een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de toenmalige instructie van 19.07.2009. Op 06.10.2010 werd zijn aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dat verzoeker zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 06.10.2010. Dat thans verzoeker opnieuw een regularisatieaanvraag indient teneinde zijn verblijfsdocumenten in orde te brengen en deze aanvraag eveneens dient ontvankelijk verklaard te worden. Bezwaarlijk zou men immers kunnen stellen dat verzoeker op 06.10.2010 zich in buitengewone omstandigheden bevindt om zijn aanvraag hier in België in te dienen en thans, 3 maanden later, niet meer.

Verzoeker verblijft reeds meer dan 6 jaar ononderbroken op ons grondgebied en is bijzonder goed geïntegreerd zodat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om de aanvraag hier in België in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

Dat huidige aanvraag van verzoeker dan ook als ontvankelijk dient verklaard te worden en er geen enkele reden is waarom verzoeker zich thans niet meer in buitengewone omstandigheden zou bevinden en 3 maanden geleden wel.”

Uit de hierboven geciteerde uiteenzetting blijkt aldus dat verzoeker verwijst naar de vorige aanvraag *“op basis van artikel 9bis en de toenmalige instructie van 19.07.2009”*, en dat op 6 oktober 2010 zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Verweerder merkt in de nota terecht op dat het loutere feit dat een vorige aanvraag ontvankelijk werd bevonden niet betekent dat een nieuwe aanvraag tevens ontvankelijk dient te worden verklaard. Elke aanvraag wordt afzonderlijk beoordeeld in het licht van de vigerende wetsbepalingen.

Waar verzoeker verwijst naar de vorige aanvraag en de toenmalige instructie van 19 juli 2009 motiveert verweerder in de bestreden beslissing correct dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Het kernkabinet had in een instructie van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke *“humanitaire”* situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een

vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie is met het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. In het kader van de toen voorliggende (vernietigde) instructie werden de buitengewone omstandigheden verondersteld, m.a.w. er werd totaal voorbijgegaan aan het gegeven of er al dan niet geldige buitengewone omstandigheden waren. Dit is, zoals gesteld, ook de reden geweest waarom de instructie werd vernietigd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig meer verwijzen naar zijn vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf omdat het duidelijk is dat de buitengewone omstandigheden toen niet bekeken werden. In de bestreden beslissing wordt daarom correct gemotiveerd dat waar verzoeker zich voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (opnieuw) beroept op de instructie van 19 juli 2009, de instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011) waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Verweerder gaat aldus niet, in tegenstelling tot verzoekers bewering in de synthesesamenvatting, ‘totaal voorbij’ aan dit argument in de aanvraag en heeft rekening gehouden met de verwijzing naar de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf door erop te wijzen dat de criteria van de instructie, waarop in de vorige aanvraag en thans beroep wordt gedaan, niet meer van toepassing zijn.

Waar verzoeker in zijn aanvraag voor de buitengewone omstandigheden nog wijst op zijn verblijf *“reeds meer dan 6 jaar ononderbroken op ons grondgebied”*, en het feit dat hij *“bijzonder goed geïntegreerd (is)”*, motiveert verweerder in de beslissing dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* In het arrest van de Raad van State wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de ‘buitengewone omstandigheden’ omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In overweging 3.3.3 van het voormeld arrest wordt het volgende vermeld: *“(…); dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet, is bijgevolg niet onjuist, noch kennelijk onredelijk.*

Een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet af halen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord en meent dat het gelijkheids-, het rechtszekerheids-, en vertrouwensbeginsel worden geschonden. Er is geen redelijke verantwoording gegeven waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing hebben gekregen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet, hoewel de instructie reeds werd vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 en deze wel nog werd/wordt toegepast in de praktijk. Om die reden meent verzoeker dat zijn aanvraag onvankelijk moet worden verklaard. Verzoeker verwijst in de synthesememorie bovendien naar een aantal beslissingen van de dienst Vreemdelingenzaken waaruit volgens hem blijkt dat nog steeds (positieve) beslissingen werden/worden genomen in het kader van criterium 2.8B. Gelijkwaardige situaties worden bijgevolg ongelijk behandeld. Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het middel komt neer op kritiek op het (gewijzigde) beleid van de administratie. De Raad van State heeft geoordeeld dat met de instructie geen bepalingen of voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen worden toegevoegd. Het komt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om als rechter uitiem vast te stellen op welke wijze de bestaande reglementering (artikel 9bis) geïnterpreteerd dient te worden. De beleidslijn die de administratie in de instructie had ingesteld, kan voor de Raad geen basis vormen om de wettigheidscontrole uit te oefenen. Verzoeker toont niet aan en beweert zelfs niet dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zijn ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt op kennelijk onredelijk wijze heeft gebuikt. In de mate verzoeker verweerder verwijst de aanvraag niet meer onvankelijk te verklaren ingevolge het (gewijzigde) beleid en aan de Raad vraagt een 'rechterlijke toetsing' te doen hierover, merkt de Raad op dat hij aan een dergelijke vraag niet kan voldoen doch, in tegendeel, hij dient na te gaan of het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Het is redelijk verantwoord dat verweerder *in casu* de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrestnr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrestnr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Los van de vraag of verzoeker in de synthesememorie kan verwijzen naar 'nieuwe' stukken, merkt de Raad op dat het schrijven van de dienst Vreemdelingenzaken van 13 januari 2011 en van 13 april 2010 telkens een mededeling betreft dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, kan worden afgeleverd. In voormelde brieven wordt nergens uitdrukkelijk verwezen naar de criteria van de vernietigde instructie. Evenwel, zelfs aangenomen dat uit deze brieven blijkt dat in de praktijk nog steeds de beslissingen steunen op de criteria van de vernietigde instructie, dient opgemerkt te worden dat deze praktijk blijkens de stukken dateert van 13 januari 2011 en 13 april 2010. De bestreden beslissing genomen op 15 maart 2012 toont bijgevolg hoogstens een 'gewijzigde praktijk' aan. Wanneer op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossier anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken waaruit de gewijzigde opvatting resulteert. Te dezen is dit het geval aangezien verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de voormelde arresten van de Raad van State. Een schending van het materiële motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond. In tegenstelling tot verzoekers betoog diende verweerder

niet te motiveren waarom de elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden, nu de aanvraag niet ontvankelijk is verklaard. De beslissing diende dan ook niet te motiveren of verzoeker al dan niet zou vallen onder de instructie, daar deze niet meer wordt toegepast. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 kan de instructie niet worden beschouwd als een geldige rechtsbron. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan evenmin steunen op de voortzetting van een illegale toestand (RvS 4 maart 2002, 104 270; RvS 22 september 2004, 135 228). Waar verzoeker aldus wenst dat zijn aanvraag ontvankelijk wordt verklaard met toepassing van de criteria van de vernietigde instructie, vraagt hij om de verderzetting van een illegale toestand, zodat zijn betoog dienaangaande niet dienstig is. Een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatie wordt niet aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoont.

De Raad merkt verder op dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing "*Het feit dat betrokkene sinds 31.12.2004 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, zich duurzaam lokaal verankerd heeft, Frans spreekt, Nederlands geleerd heeft en ter staving een uitnodiging van het Huis van het Nederlands, een inschrijvingsfiche, een bewijs dat hij cursussen Nederlands ontleend heeft en deelcertificaten voorlegt, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, een attest van inburgering voorlegt, over een rijbewijs beschikt, een attest van basisveiligheid voorlegt, werkbereid is en dit aantoont door bewijzen van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, reeds gewerkt heeft en ter staving loonfiches en brieven van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie voorlegt, bewijzen voorlegt dat hij belastingen betaald heeft, in zijn eigen onderhoud wil voorzien en tewerkgesteld kan worden van zodra hij een verblijfsvergunning verkrijgt en ter staving een arbeidsovereenkomst bij de werkgever bvba M. d.d. 01.12.2010 en een aanvraag tewerkstelling d.d. 01.12.2010 voorlegt, lid is Flexifitness en Health City, lid is van de openbare bibliotheek en meerdere steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag van 10.01.2005, werd afgesloten op 13.07.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 15.11.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*", niet betwist. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aangetoond dat er elementen voorhanden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN